

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Petra Mikeše v právní věci žalobkyně: **Obec Lužec nad Vltavou**, se sídlem 1. máje 176, Lužec nad Vltavou, zast. JUDr. Tomášem Hlaváčkem, advokátem se sídlem Kořenského 15, Praha 5 – Smíchov, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5 – Smíchov, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 1. 2013, čj. 003526/2013/KUSK, sp. zn. 161506/2012/KUSK REG/Pe, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) J. K. a II) J. K.**, oba zast. JUDr. Vladimírem Nedvědem, advokátem se sídlem Štítného 1344, Kladno – Kročehlavy, v řízení o kasační stížnosti osob zúčastněných na řízení I) a II) proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 27. 10. 2015, čj. 46 A 24/2013 – 69,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Osoby zúčastněné na řízení **jsou povinny** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 8 228 Kč k rukám jejího zástupce JUDr. Tomáše Hlaváčka, advokáta, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

[1] Osoby zúčastněné na řízení (dále jen „stěžovatelé“) podaly žádost o stavební povolení a vydání územního rozhodnutí o umístění stavby RD (včetně oplocení) na pozemku parc. č. X. Stavební úřad o této žádosti rozhodl dne 25. 9. 2006, přičemž v rozhodnutí stanovil podmínku, že: „Oplocení jižní, šikmé části pozemku bude s odstupem 4,5 m od silnice III/24635.“

[2] Územní plán sídelního útvaru Lužec nad Vltavou byl schválen dne 5. 10. 2000. Uvedené lokality se týká primárně Změna Územního plánu schválená zastupitelstvem dne 27. 5. 2008 (účinná od 12. 6. 2008).

[3] V roce 2009 v návaznosti na komplexní pozemkové úpravy v k. ú. Lužec nad Vltavou byl pozemek stěžovatelů parc. č. X katastrální území Lužec nad Vltavou, rozhodnutím Ministerstva zemědělství ze dne 17. 8. 2009 rozdělen na pozemky parc. č. X a č. X.

[4] Správní orgán I. stupně oznámením ze dne 19. 7. 2011, sp. zn. Výst 2012/11/Ka, zahájil řízení o odstranění stavby oplocení a dne 10. 10. 2011 vydal rozhodnutí o odstranění stavby. Stěžovatelé se proti němu odvolali a dne 7. 12. 2011 požádali o dodatečné povolení stavby. Žalovaný vyhověl jejich odvolání, rozhodnutí správního orgánu I. stupně dne 20. 2. 2012 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Stavební úřad ve věci nařídil jednání s ohledáním na místě, při kterém zjistil, že vzdálenost oplocení od hrany vozovky (zpevněného povrchu silnice) je 2,5 - 3,3 m, dále navazuje 50 - 60 cm nezpevněného povrchu vozovky.

[5] Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 29. 8. 2012 dodatečně povolil stavbu uliční části oplocení rodinného domu na pozemku parc. č. X v k. ú. Lužec nad Vltavou (původně pozemek parc. č. X). V odvolání proti tomuto rozhodnutí žalobkyně namítala, že stavba oplocení je v rozporu s veřejným zájmem vyjádřeném v územním plánu obce spočívající ve výstavbě inženýrských sítí. Žalovaný odvolání dne 8. 1. 2013 zamítl. V odůvodnění upozornil na to, že pozemek parc. č. X v době projednávání změny Územního plánu sídelního útvaru Lužec nad Vltavou (dále jen "změna územního plánu") existoval, přesto není v územním plánu vyznačen. Podmínka vzdálenosti oplocení od silnice byla v původním stavebním povolení uvedena neurčitým a nevymahatelným způsobem. Zpracovatel změny územního plánu neuvedl pozemek parc. č. X v seznamu pozemků dotčených veřejně prospěšnými stavbami, a ani z mapy v měřítku 1: 5000 nelze jednoznačně určit, že by se jej zamýšlené změny týkaly. Žalovaný nezjistil namítaný rozpor se schváleným územním plánem, neboť nebylo možné určit, zda a které sítě budou vedeny mezi oplocením na pozemku manželů K. a silnicí III. třídy, a které budou vedeny na protější straně silnice. Stěžovatelé doložili výkres příčného řezu komunikací, podle kterého lze při zachování ochranných pásem umístit mezi komunikaci a stavbu oplocení veškeré sítě, což zpochybňuje žalobkyní namítané znemožnění jejich výstavby.

II. Průběh řízení před krajským soudem

[6] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou a navrhla jeho zrušení.

[7] Krajský soud žalobě vyhověl, napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že podmínka odstupu oplocení od silnice III. třídy v délce 4,5m je jasná a určitá. Projektová dokumentace (která je nedílnou součástí stavebního povolení) tuto podmínku dostatečně konkretizuje. Argumenty žalovaného, kterými odůvodnil soulad stavby oplocení s územním plánem, proto neobstojí. Krajský soud nepovažoval za správný odkaz žalovaného na stanovisko zpracovatele změny územního plánu, ze kterého vyplývá, že v textové části není uvedený pozemek parc. č. X a že z grafické části nelze jednoznačně určit, že se rozšíření komunikace dotýká i pozemku stěžovatelů. V této souvislosti upozornil, že žalovaný

podpůrně argumentoval výkresem příčného řezu komunikací (doloženým stěžovateli), na základě kterého dospěl k závěru, že mezi stávající vozovku silnice a stavbu oplocení lze technickou infrastrukturu umístit. Krajský soud považoval za relevantní právě zaměření tohoto prostoru a určení, v jakém rozsahu územní plán zamýšlí rozšíření silnice KS3. Soud se žalovaným souhlasil v tom, že v textové části změny územního plánu ve vztahu k veřejně prospěšné stavbě KS3 není uvedena parc. č. X, ani původní parc. č. X, příp. ani parc. č. X. Soud se však při dalším posouzení zaměřil na grafickou část; skutečnost, že příslušný pozemek není uveden v textové části, ještě neznamená, že územním plánem není vůbec dotčen. Podle krajského soudu se textová a grafická část územního plánu vzájemně doplňují. Je tedy možné, že některé změny jsou patrné jen z některé z nich. Se žalovaným proto nesouhlasí v tom, že nelze určit dotčenost pozemku zamýšlenými úpravami. V této souvislosti odkázal na výkres A3a – Veřejná infrastruktura – dopravní infrastruktura, ze kterého plyne, že pro rozšíření silnice (KS3) je nutný přibližně 10m široký koridor (tj. 2mm v originální mapě – měřítko 1:5000). V dané věci považoval soud za podstatné zabývat se důvody stanovení podmínky vzdálenosti stavby oplocení od silnice a posoudit její aktuálnost. Soud současně nevyloučil ani možnost přehodnocení původní podmínky. Zavázal správní orgány k provedení šetření na místě tak, aby zjistily šíři parcely, na které se v místě přiléhajícím k pozemku stěžovatelů nachází stávající silnice, a posoudily, kolik prostoru bude potřeba pro zamýšlenou veřejně prospěšnou stavbu (rozšíření silnice). Dle soudu pak zjištění těchto podmínek umožní zodpovědět otázku, zda budoucí rozšíření silnice je možné rovnoměrně na obě strany, anebo pouze na jednu stranu (a na kterou). Podklady ve správním spise neumožňují uspokojivě odpovědět na tyto otázky, jejichž posouzení je v dané věci relevantní.

III. Shrnutí kasační stížnosti osob zúčastněných na řízení, vyjádření žalobkyně a žalovaného

[8] Stěžovatelé podali proti rozsudku Krajského soudu v Praze kasační stížnost, ve které namítají, že napadený rozsudek trpí věcnými i právními vadami. Jedním z nejzávažnějších omylů zpracovatele územního plánu, kterého se dopustil i krajský soud, je nepravdivé tvrzení žalobkyně, že parcela č. X je „skrytá“ v parcele č. X. Jejich parcela č. X (nyní parc. č. X) není označena v územním plánu, i přesto, že v době jeho schválení existovala pod stejným parcelním číslem. Jsou přesvědčeni, že podmínka týkající se vzdálenosti oplocení od silnice III. třídy je neurčitá a nevymahatelná. Předmětem sporu je zejména umístění veřejně prospěšných staveb zasahujících do pozemku stěžovatelů a vzdálenost jejich umístění od stavby oplocení. Změna územního plánu schválená zastupitelstvem dne 27. 5. 2008 výslovně uvádí, že veřejně prospěšnou stavbou č. 23 (KS3 – rozšíření silnice) jsou dotčeny pozemky parc. č. X, X, X a X ve vlastnictví jiných osob než stěžovatelů. Tyto pozemky se nachází na protější straně silnice, je tedy zřejmé, že k jejímu rozšíření má dojít ve vnitřním oblouku na parcelách naproti přes silnici. Změna se tudíž nedotýká jejich pozemku parc. č. X (dříve parc. č. X). K tomu předložili relevantní podklady, a to zejména výkres řezu komunikací zpracovaný Ing. J. – prostorové uspořádání sítí, které dokládá možnost umístit všechny uvažované sítě mezi stávající silnici III. třídy a oplocení, a to při dodržení ČSN. Stěžovatelé upozornili, že projektová dokumentace byla zpracována chybně, a proto nelze tvrdit, že stavba oplocení je v rozporu s územním plánem. Uvedli, že žalobkyně dosud neprovedla žádné práce a je

zřejmé, že v důsledku schválení veřejně prospěšné stavby č. 23 nebudou některé sítě ani realizovány. Závěrem stěžovatelé upozorňují na značné náklady spojené s případným odstraněním stavby oplocení.

[9] Žalobkyně k tomu uvedla, že spatřuje rozpor v umístění stavby oplocení s územním plánem, protože tato stavba fakticky brání realizaci obecních inženýrských sítí. Uložení inženýrských sítí – kanalizace, vodovod, plyn a kabely NN – které mají zásobovat plánovanou výstavbu v sousední obci Chramostek, není mezi stávající silnici a oplocení možné, protože by bylo v rozporu s příslušnými zákony, ČSN, požadavky na zachování ochranných pásem atd. Žalobkyně upozorňuje také na to, že Ing. J. nemá oprávnění činit posudky či kompletní dokumentace ke zpracování staveb.

[10] Žalovaný se ztotožnil s důvody kasační stížnosti stěžovatelů. Krajský soud podle něj neověřil jeden z hlavních žalobních bodů, a to tvrzení žalobkyně, že parc. č. X je „skrytá“ v parcele č. X. Tento nesprávný úsudek pak vedl krajský soud k závěru, že stavba oplocení je v rozporu s územním plánem. Krajský soud se dostatečně nezabýval kupní smlouvou stěžovatelů, ani pravomocným rozhodnutím o povolení stavby. Stěžovateli předložené potvrzení katastrálního úřadu ze dne 31. 12. 2015 zásadně zpochybňuje „skrytost“ pozemku stěžovatelů v jiném pozemku. Podle žalovaného lze při zachování norem ČSN umístit sítě mezi oplocení a stávající komunikaci. Veřejně prospěšná stavba č. 23 nadto spočívá v rozšíření komunikace na protější straně silnice, tj. nezasahuje do pozemku stěžovatelů.

[11] Žalobkyně následně doplnila, že územní plán (zhotovený v letech 2005 až 2009) vyznačuje pozemky podle stavu před rokem 2009. Podle zpracovatele územního plánu byla parcela č. X původně vyčleněna z parc. č. X. V roce 2009 byl následně pozemek č. X rozdělen a jeho část, která byla i nadále dotčena územním plánem (tj. trasováním komunální inženýrské sítě), dostala jiné číslo. Tvrzení, že vedení infrastruktury je podle správců sítí možné, považuje za vyvrácené doloženými přílohami. Žalovaný tvrdí, že sítě mají vést na druhé straně silnice, avšak z územního plánu, který je závazný, plynou jako možné varianty obě. Nelze připustit úvahu, že je možné porušit územní plán, pokud je teoreticky možné jeho naplnění různými způsoby. Takový přístup by znamenal, že kdo jej dříve poruší, ten z tohoto porušení těží na úkor ostatních.

[12] Stěžovatelé nesouhlasí s tvrzením žalobkyně, dle něhož je od počátku upozorňovala na rozpor jejich stavba s územním plánem. Tento postup začala žalobkyně uplatňovat až v průběhu kolaudačního řízení. Připojili doklady o autorizaci Ing. J., živnostenský list a výpis z veřejné části Živnostenského rejstříku, které osvědčují jeho oprávnění činit posudky a dokumentace ke zpracování staveb. Opakovaně uvádějí, že při zachování odstupových vzdáleností dle ČSN lze umístit mezi oplocení a silnici III. třídy všechny zvažované inženýrské sítě.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Kasační stížnost je podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. přípustná. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán.

[14] Podmínku, podle které *„oplocení jižní, šikmé části pozemku bude s odstupem 4,5 m od silnice*“, Nejvyšší správní soud považuje za dostatečně srozumitelnou. Krajský soud správně

uvedl, že tuto podmínku je nutné vykládat ve spojení se situačním výkresem, který je nedílnou součástí stavebním úřadem ověřené projektové dokumentace a je připojen k rozhodnutí o umístění a povolení stavby. Na tomto výkresu je zakreslena silnice III. třídy M. – Lužec nad Vltavou (zpevněný povrch), stávající rigol silnice v šíři 1,5m (nezpevněný povrch), část pozemku pro zelený pás v šíři 1,5m, dále část pozemku pro veřejnou komunikaci – chodník (zámková dlažba) v šíři 1,5m, a poté zbývající část pozemku stěžovatelů. Z písemné části stavebního povolení ve spojení s grafickými přílohami je zřejmé, že vzdálenost 4,5m je uvedena od zpevněného povrchu silnice. Námitka stěžovatelů je proto nedůvodná.

[15] Stěžovatelé sami uvedli, že požadavek na vzdálenost oplocení od silnice vznesla žalobkyně již ve stavebním řízení o povolení stavby rodinného domu; stěžovatelé na ni přistoupili (viz stavební povolení z roku 2006). V řízení o dodatečném povolení stavby provedly správní orgány šetření na místě, při kterém zjistily, že oplocení se nachází ve vzdálenosti 2,5 – 3,3m od pozemní komunikace – viz protokol z místního šetření ze dne 11. 5. 2012, čj. 9-2012/VYS/11/Ka. Je tedy zřejmé, že stavba oplocení stěžovatelů byla provedena v rozporu s předchozím územním (a stavebním) rozhodnutím, a to v důsledku nerespektování požadavku na dodržení vzdálenosti 4,5m mezi oplocením stěžovatelů a zpevněným povrchem silnice. Ze spisu správního orgánu je také zřejmé, že stěžovatelé svůj následný neoprávněný postup odůvodnili tím, že při stavbě rodinného domu zjistili, že sjezd do jejich podzemní garáže je příliš strmý, a z toho důvodu posunuli oplocení bez přesného zaměření o přibližně 1,5m směrem k silnici.

[16] Podle § 129 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2012 (dále jen „stavební zákon“) *stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že a) není umístěna v rozporu se záměry územního plánování, zejména s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území, b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje, c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem*. Dodatečné povolení stavby zřízené bez ohlášení či stavebního povolení je možné pouze v případě splnění všech výše uvedených zákonných podmínek. Podle ustálené judikatury musí prokázat jejich splnění stavebník nepovolené stavby (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2014, čj. 6 As 207/2014 – 36).

[17] Podle § 129 odst. 2 písm. a) stavebního zákona lze nepovolenou stavbu dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník (mimo jiné) prokáže, že není umístěna v rozporu se záměry územního plánování, zejména s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území. Rozpor umístění stavby (oplocení) stěžovatelů se záměry územního plánování, resp. s územně plánovací dokumentací, je přitom v nyní projednávané věci mezi žalobkyní a stěžovateli sporný. Je proto nutné posoudit, zda pozemek stěžovatelů (na kterém se nachází oplocení) je dotčen Změnou Územního plánu, resp. zda lze i při současné poloze oplocení umístit inženýrské sítě zamýšlené územním plánem.

[18] V řízení o dodatečném povolení stavby je relevantní veřejný zájem vyjádřený v územně plánovací dokumentaci, jejíž soulad s dodatečně povolovanou stavbou ve smyslu

§ 129 odst. 2 stavebního zákona musí prokázat stavebník. Soulad stavby s územním plánem žalobkyně je třeba posoudit podle územního plánu účinného v době rozhodování správního orgánu o dodatečném povolení stavby. Určujícím dokumentem byl tedy územní plán sídelního útvaru Lužec nad Vltavou schválený dne 5. 10. 2000 ve znění změn č. 1 – 5; z těchto změn se dotčené lokality týká primárně změna Územního plánu (v účinnosti od 12. 6. 2008).

[19] Z judikatury zdejšího soudu vyplývá, že územně plánovací dokumentace by měla veřejný zájem konkretizovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2014, čj. 9 As 167/2012-70); to ostatně plyne již z úvodních ustanovení stavebního zákona (viz § 1 odst. 1 a odst. 2). Průmět veřejného zájmu do územního plánu potvrzují i jiná ustanovení tohoto zákona: podle § 10 odst. 1 *územní plán obce stanoví urbanistickou koncepci, řeší přípustné, nepřípustné, případně podmíněné funkční využití ploch, jejich uspořádání, určuje základní regulaci území a vymezuje hranice zastavitelného území obce*; podle § 17 odst. 1 jsou orgány územního plánování *povinny pořizovat územně plánovací dokumentaci v souladu s potřebami rozvoje území.* Je tedy zřejmé, že územně plánovací dokumentace konkretizuje veřejný zájem v určitém území.

[20] Změna územního plánu založená ve spise správních orgánů zahrnuje záměr obce na rozšíření silnice KS3 a na změnu trasy místní komunikace KM3 a KM4, včetně změny trasy a doplnění technické infrastruktury (místní vodovod, kanalizace, plyn STL). Tyto změny lze považovat za projev veřejného zájmu žalobkyně ve smyslu výše citovaných ustanovení stavebního zákona. Písemná část změny dále obsahuje výčet parcelních čísel konkrétních pozemků dotčených plánovanými změnami. Součástí dokumentace je také grafická (mapová) část. V dalším kroku bude tedy nutné určit, zda se takto vymezený veřejný zájem (či jeho část) dotýká pozemku parc. č. X ve vlastnictví stěžovatelů a v jakém rozsahu.

[21] Dle stěžovatelů se rozšíření silnice KS3 týká pouze pozemků parc. č. X, č. X, č. X a č. X (na protější straně silnice), a nikoliv jejich pozemku parc. č. X (dříve č. X). Nejvyšší správní soud z výše uvedené dokumentace ověřil, že zde vyznačeným rozšířením silnice KS3 neměl být dotčen pozemek stěžovatelů. Písemná část změny územního plánu neuvádí parc. č. X, příp. parc. č. X, mezi pozemky dotčené veřejně prospěšnou stavbou č. 23 (KS3 - rozšíření silnice). Mezi dotčenými pozemky není v písemné části uvedena ani parc. X (k tomu viz dále odst. [22] – [25]) a ani žádná jiná parcela nacházející se na stejné straně silnice jako pozemek stěžovatelů. Podle grafické části změny územního plánu měla být silnice KS3 rozšířena pouze na opačné straně, než na které se silnicí sousedí pozemek stěžovatelů. Ani z grafické části tedy nelze dotčení jejich pozemku v důsledku plánovaného rozšíření silnice dovodit. V tomto ohledu se Nejvyšší správní soud se závěry krajského soudu neztotožnil, neboť z plánovací dokumentace jednoznačně nevyplývá namítaný nesoulad stavby oplocení s plánovaným rozšířením silnice KS3 ve smyslu § 129 odst. 2 písm. a) stavebního zákona.

[22] Dotčení pozemku stěžovatelů parc. č. X (dříve parc. č. X) však ze změny územního plánu vyplývá, pouze jiným způsobem, než uvedl krajský soud. V písemné části Změny Územního plánu nefiguruje parc. č. X (ani parc. č. X) na žádném místě v seznamu dotčených pozemků – tato otázka není mezi účastníky sporná. Pozemek stěžovatelů je v grafické části změny územního plánu zahrnut do pozemku parc. č. X. Tento pozemek je v písemné části označen jako dotčený v souvislosti s plánovanými změnami trasy místních komunikací KM3 a KM4 (Dopravní infrastruktura) a se změnou trasy a doplněním

technické infrastruktury - místní vodovod, kanalizace, plyn STL (Technická infrastruktura). Krajský soud v tomto ohledu správně poznamenal: *„[z]a této situace bylo třeba se zaměřit na grafickou část územního plánu, neboť skutečnost, že příslušný pozemek není uveden mezi dotčenými pozemky veřejně prospěšnou stavbou místní komunikace v textové části, ještě neznamená, že územním plánem není vůbec dotčen. Textová a grafická část se totiž vzájemně doplňují, přičemž některé jevy mohou být patrné právě jen z jedné z nich.“* Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že parcela č. X (která je v grafické části vyznačena v místech polohy pozemku stěžovatelů a současně figuruje i v písemné části územního plánu), je dotčena změnou trasy místních komunikací KM3 a KM4, a zejména změnou trasy a doplněním technické infrastruktury, která je v nyní projednávané věci podstatná. I přes dílčí nepřesnost odůvodnění krajského soudu lze tedy přisvědčit jeho závěru o tom, že dodatečně povolovaná stavba může být dotčena záměry schválenými změnou územního plánu.

[23] Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že přestože ve změně územního plánu je pozemek stěžovatelů nesprávně označen jako součást pozemku parc. č. X (v grafické i písemné části), je z ní zřejmé, že plánovanými změnami trasy místních komunikací KM3 a KM4 a doplněním veřejné infrastruktury je jejich pozemek dotčen. Žalobkyně od počátku správního řízení upozorňovala na plánovanou výstavbu inženýrských sítí, která je dle jejích tvrzení znemožněna neoprávněným umístěním oplocení na dotčeném pozemku parc. č. X. Krajský soud tedy správně uzavřel, že žalovaný je povinen posoudit aktuálnost podmínky vzdálenosti stavby oplocení od silnice, a případný soulad či rozpor s veřejným zájmem.

[24] Stěžovatelé v kasační stížnosti upozornili na chybné zpracování územního plánu obce, ze kterého kvůli těmto nedostatkům nelze dovozovat rozpor umístění jejich oplocení s veřejným zájmem. Jak je uvedeno výše, změna územního plánu označuje pozemek stěžovatelů nesprávně, neboť ho zahrnula pod pozemek parc. č. X. V nyní vedeném řízení o přezkumu rozhodnutí o dodatečném povolení stavby však nemůže být bez náležitého návrhu (§ 101a odst. 1, věta druhá, s. ř. s.) přezkoumávána správnost územně plánovací dokumentace, a nelze ji nijak korigovat. Pouze v řízení, kterým by byla napadena změna územního plánu jako opatření obecné povahy, by bylo možno též posoudit, zda veřejný zájem projevený v územním plánu je v souladu s rozvojem dané lokality, příp. kdy a jakým konkrétním způsobem bude naplněn. Chybné označení pozemku ve změně územního plánu tedy nelze v řízení o dodatečném povolení stavby napravit, na územní plán je však nutno nahlížet jako na platný územně plánovací dokument a vycházet z jeho obsahu. Jak je výše uvedeno, závěr o dotčení pozemku stěžovatelů bylo možno učinit i přes jeho nesprávné označení.

[25] Podle judikatury Nejvyššího správního soudu je v řízení o dodatečném povolení stavby třeba vycházet ze specifické (a z hlediska stavebního práva netypické) situace, kdy předmětem povolovacího procesu je již dokončená stavba (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2014, čj. 6 As 207/2014 – 36). Krajský soud správně poznamenal, že žalovaný se dostatečně nezabýval zjištěním skutkového stavu na místě samém. Nejvyšší správní soud však považuje za vhodné odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu doplnit. Ze spisu správního orgánu je zřejmé, že stěžovatelé ve správním řízení předložili výkres příčného řezu komunikací (zpracovaný Ing. J.), ze kterého vyplývá, že mezi stávající silnicí III. třídy a oplocením lze umístit všechny požadované sítě;

tento výkres vycházel ze vzdáleností silnice od oplocení v délce 3m. V rozhodnutí správních orgánů o dodatečném povolení stavby se přitom objevuje údaj 2,5 – 3,3m (viz místní šetření ze dne 11. 5. 2012). Žalovaný takto zjištěné skutečnosti nezohlednil a neposoudil, zda lze i při vzdálenostech 2,5 – 3,3m oplocení od silnice (která se pravděpodobně v různých místech liší) dodržet minimální vzdálenost mezi jednotlivými zařízeními plánované technické infrastruktury v souladu s příslušnými technickými normami; zda budou zachována ochranná pásma [viz např. § 23 odst. 3a zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů (zákon o vodovodech a kanalizacích]; zda budou dodržena příslušná ustanovení zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, atd. Žalovaný se nezabýval ani odstupy nutnými pro následnou údržbu staveb ve smyslu § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění účinném do 31. 12. 2012. Pro posouzení odstupových vzdáleností je rozhodná povaha objektů jako „staveb" ve smyslu § 2 odst. 3 stavebního zákona (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2013, čj. 8 As 37/2013-40); § 2 odst. 1 písm. k) téhož zákona dále definuje pojem „veřejná infrastruktura". V dalším řízení je tedy nezbytné zabývat se skutečným umístěním oplocení stěžovatelů a jeho vzdáleností od silnice III. třídy. Jedině tak může žalovaný posoudit, zda je stavba oplocení v souladu s územně plánovací dokumentací a sledovaným veřejným zájmem, tj. zda lze mezi oplocení a silnici umístit zamýšlené inženýrské sítě.

[26] Závěrem Nejvyšší správní soud konstatuje, že neshledal kasační stížnost důvodnou, byť se neztotožnil s některými dílčími závěry a argumenty, které v přezkoumávaném rozsudku uvedl krajský soud. Částečné pochybení soudu ohledně posouzení dotčenosti pozemku parc. č. X (příp. parc. č. X) samotným rozšířením silnice KS3 nemá vliv na zákonnost napadeného rozsudku. Krajský soud správně rozhodl o zrušení rozhodnutí žalovaného, přičemž důvody rozsudku krajského soudu v podstatné míře obstojí.

[27] Některé úvahy krajského soudu Nejvyšší správní soud nahradil svými a správní orgány proto budou v dalším řízení vázány právní názorem krajského soudu korigovaným právním názorem Nejvyššího správního soudu (k tomu viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2009, čj. 8 Afs 15/2007-75). V dalším řízení se tedy žalovaný znovu zaměří na případný rozpor stavby oplocení stěžovatelů s územním plánem obce, zejména s namítaným veřejným zájmem spočívajícím v plánované změně trasy a doplnění technické infrastruktury. Zároveň ověří, zda tento veřejný zájem stále trvá. Na základě takto zjištěných skutečností pak posoudí, zda dodatečné povolení stavby splňuje podmínky uvedené v § 129 odst. 2 stavebního zákona.

V. Závěr a náklady řízení

[28] Námitky stěžovatelů nebyly důvodné, Nejvyšší správní soud při přezkumu napadeného rozhodnutí krajského soudu nezjistil nedostatky, ke kterým by byl podle § 109 odst. 4 s. ř. s. povinen přihlížet z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto v souladu s § 110 odst. 1, větou poslední, s. ř. s. zamítl.

[29] Stěžovatelé neměli v tomto soudním řízení ve věci úspěch, nemají proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.); žalovanému nevznikly v tomto řízení náklady nad rámec jeho běžné činnosti.

pokračování

[30] Žalobkyně měla ve věci plný procesní úspěch. V řízení byla zastoupena JUDr. Tomášem Hlaváčkem, advokátem, který učinil v řízení o kasační stížnosti tři úkony spočívající ve vyjádření ke kasační stížnosti osob zúčastněných na řízení (podání ze dne 14. 2. 2016), k vyjádření žalovaného (podání ze dne 25. 2. 2016) a k replice osob zúčastněných na řízení (podání ze dne 14. 3. 2016). V podání ze dne 14. 3. 2016 žalobkyně konstatovala pouze to, že vyjádření osob zúčastněných na řízení nepřináší žádné nové skutečnosti či argumenty. Nejvyšší správní soud proto přiznal náhradu nákladů řízení za dva úkony právní služby, tj. dvě písemná podání ze dne 14. 2. 2016 a ze dne 25. 2. 2016 [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Odměna za jeden úkon právní služby činí 3 100 Kč, tj. celkem 6 200 Kč. K odměně je třeba přičíst paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celková částka za úkony právní služby a náhradu hotových výdajů tedy činí 6 800 Kč. Advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, soud proto zvýšil jeho odměnu o 21 %, tj. o částku 1 428 Kč. Celkem tedy Nejvyšší správní soud přiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 8 228 Kč a uložil osobám zúčastněným na řízení povinnost zaplatit uvedenou částku k rukám jejího zástupce JUDr. Tomáše Hlaváčka, advokáta, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. června 2017

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu